

РОЗДІЛ 1

Коли я сиджу на даху, звисивши одну ногу по цей, а другу — по той бік карниза, та дивлюся з висоти дванадцятиповерхового будинку на бостонські вулиці, не можу не думати про самогубство.

Не про *своє*. Я достатньо сильно люблю своє життя й хочу дізнатися, що чекає на мене в майбутньому.

Мене більше цікавлять інші люди й те, як вони остаточно вирішують покінчити з життям. *Чи жалкують вони про це якоїсь миті?* Коли вони відпускають руки, чи виникає в них хоч крихта жалю в той короткий момент вільного падіння, за секунду до того, як ударитися об землю? Яка саме думка посідає їх, коли вони летять униз, наближаючись до землі? Можливо, вони міркують: «От лайно. Це була погана ідея».

Так чи інакше. Я не знаю, про що вони думають.

А от я часто думаю про смерть. Особливо сьогодні. Адже всього дванадцять годин тому я зачитала найепічнішу траурну промову, яку колись доводилось чути мешканцям міста Плетора, штат Мен. Ну, можливо, вона була не найепічнішою. Але її можна сміливо назвати найбільш провальною. Враження від моєї промови залежатимуть від того, у кого ви про неї запитаете: у мене чи в моєї матері. *Моя мати, найпевніше, не розмовлятиме зі мною цілий рік після сьогоднішнього дня.*

Зрозумійте мене правильно. Просто моя промова була недостатньо проникливою, щоб увійти в історію, як, наприклад, промова Брук Шилдс на похороні Майкла Джексона. Або промова сестри Стіва Джобса. Або брата Пета Тілмана. Але моя промова була по-своєму епічною.

Спочатку я нервувала. Урешті-решт, це був похорон надзвичайного Ендрю Блума. Усіма обожнюваного мера мого

рідного міста Плетора, штат Мен. Власника найуспішнішої в усьому місті агенції нерухомості. Чоловіка всіма обожнюваної Дженні Блум, надзвичайно шанованої асистентки вчителя в Плеторі. Та батька Лілі Блум — дивної дівчинки з неслухняним рудим волоссям, яка одного разу закохалась у безхатька, чим жахливо осоромила свою сім'ю.

До речі, це я. Я Лілі Блум, а Ендрю був моїм батьком.

Виголосивши поминальну промову на батьковій могилі, я одразу ж повернулась до Бостона. Мені треба було піднятися на дах. *Не подумайте, я не планувала вкоротити собі віку.* Я не планувала стрибати з даху. Просто хотіла подихати свіжим повітрям та побути на самоті. Адже, чорт забирай, я не можу зробити цього у своїй квартирі, на третьому поверсі. Річ у тім, що там немає можливості піднятися на дах, а ще є сусідка, яка любить співати вголос.

І ось я на даху. Не очікувала, що тут буде так прохолодно. Мені не зовсім затишно, але я вирішила залишитись тут. Звідси можна дивитись на зорі. Мертві татусі, надокучливі сусіди та сумнівні поминальні промови не здаються такими жахливими, коли нічне небо настільки ясне, що ви в буквальному розумінні відчуваєте велич Всесвіту.

Дивлячись на небо, я усвідомлюю свою мізерність. Обожаю це відчуття.

Мені подобається нинішній вечір.

Ну... Дозвольте перефразувати так, щоб точніше описати свої почуття в минулому часі.

Мені *подобався* вечір.

Однак, на моє нещастя, двері, що правили за вихід на дах, відчинилися під таким натиском, ніби це сходи виштовхнули сюди людину. Двері зачинилися. Я почула швидкі кроки. Навіть не підвела погляду. Хоч би хто це прийшов, малоїмовірно, що він помітить мене тут, поки я сиджу на поруччі карниза, ліворуч від дверей. Вони зайшли так швидко. Я-бо не винна, що вони вирішили, ніби тут більше нікого немає.

Я тихенько зітхнула, заплющила очі та притулилася головою до стіни з ліпниною позаду мене, проклинаючи

Всесвіт за те, що цей момент порушено. Момент, коли я хотіла обдумати все, що відбулося за останні кілька днів. Я змиралась із вторгненням, але в мене було єдине прохання до Всесвіту: я хотіла, щоб моїм непроханим гостем виявилась жінка, а не чоловік. Якщо вже й миритися з товариством, то я б воліла, аби це була жінка.

Я достатньо сильна як на свій зріст, тому, напевно, здебільшого я зможу захистити себе. Але наразі мені занадто затишно, і тому я не дуже хочу залишатися на даху наодинці з незнайомим чоловіком просто посеред ночі. Може, мені варто подбати про свою безпеку та піти звідси, але насправді я не хочу покидати це місце. Як я вже сказала... Мені тут затишно.

Нарешті я звернула увагу на силует того, хто перехилився через карниз. Як на зло, це хлопець. Попри те, що постать перехилена, я бачу, що він високий. Його широкі плечі не вписуються в його нинішній образ: стиснувши голову обома руками, хлопець на вигляд дуже вразливий. Я помічаю, як важко він дихає. Глибоко вбирає повітря та, наче із силою, виштовхує його з грудей.

Здається, він на межі зриву. Я вагаюся, чи варто заговорити з ним, чи повинен хлопець знати, що він тут не сам. Але як делікатніше повідомити йому, що тут є я? Доки думала, як учинити, незнайомиць розвернувся та кóпнув ногою один із садових стільців позаду себе.

Я здригнулась: роздався жохливий скрегіт, коли стілець полетів покрівлю. Хлопець навіть не здогадувався, що він тут не сам.

Він далі бив по стільцю. Бив знову і знову. Та стілець залишався неушкодженим під грубими ударами, хлопцеві вдалося тільки відсунути його від себе.

Поверхня стільця, мабуть, укрита стійким до морської води полімером.

Одного разу я бачила, як мій тато врізався на автомобілі в садовий стіл із полімерним покриттям, стійким до морської води. Він пошкодив бампер автомобіля, а на столі

не залишилось жодної подряпини. Мені навіть здалося, що стіл посміявся з батька.

Хлопець перестав копати стілець. Напевно, він зрозумів, що не зможе впоратися з таким високоякісним матеріалом. Він заляк над стільцем, стиснувши кулаки. По правді кажучи, я йому трішки заздрю. Цей хлопець, як справжній чемпіон, зганяє свій гнів. Нехай і на садових меблях. Очевидно, у нього, як і в мене, видався препоганий день. Але, на відміну від нього, я стримую свою агресію. Вона виявляється пасивно. А ось цей хлопець і справді дає вихід емоціям.

Колись садівництво допомагало мені дати вихід емоціям. Щоразу, відчуваючи напруження, я йшла в сад за будинком та висмикувала там усі бур'яни. Але відколи я переїхала в Бостон два роки тому, в мене немає саду. Або внутрішнього дворика. У мене навіть бур'янів немає.

Можливо, варто зганяти гнів на садовому стільці, укріпленому стійким до морської води полімером.

Декілька хвилин я спостерігаю за хлопцем. Мені цікаво, коли він зрушить із місця. Він просто стоїть там і дивиться на стілець. Його руки більше не стиснуті в кулаки. Тепер його руки на стегнах. Я вперше помічаю, що рукави занадто обтягують його біцепси. Сорочка пасує йому, але в руках вона замала. Він став ритись у кишнях, доки не знайшов там щось. Я впевнена, що він хоче вивільнити ще більше агресії. Він закурює сигарету з марихуаною.

Мені двадцять три роки. Я вчилась у коледжі й курила марихуану раз чи двічі. Я не засуджуватиму цього хлопця за те, що він вирішив покурити трави наодинці. Але річ у тім, що він не один. Просто не знає про це.

Він глибоко затягується та розвертається. Видихаючи дим, помічає мене. Він зупиняється тієї миті, коли ми зустрічаємося поглядами. З виразу його обличчя я розумію, що він не здивований бачити мене тут. Але й не дуже задоволений. Хлопець стоїть за десять кроків від мене, та світла від зірок навколо достатньо, щоб я помітила, як він повільно розглядає мене. Але не можу зрозуміти, про що він думає.

Незнайомець гарно грає в якусь свою гру. Його погляд стриманий, а губи зімкнуті. Він ніби чоловіча версія *Мони Лізи*.

— Як тебе звать? — запитав він.

Його голос відбився десь глибоко в мені. Це недобре. Зазвичай ви просто слухаєте людину, не здатні відчуті її слів. Але інколи, насправді дуже рідко, голос проникає крізь вуха й розноситься відлунням по всьому тілу. У нього був такий голос. Глибокий, упевнений і трохи навіть ніжний.

Я не відповіла, а він знову підніс до рота сигарету й затягнувся.

— Лілі, — нарешті вимовила я.

Ненавиджу свій голос. Звучить занадто слабо. Звідси він мене навіть не почує, а тим паче мій голос не рознесеться відлунням по його тілу.

Він злегка підійняв підборіддя й хитнув головою в мій бік.

— Лілі, будь ласка, злізь звідти.

Лише зараз, коли він сказав це, я помітила, як змінилась його постава. Він тримається прямо, я б навіть сказала — аж занадто прямо. Хлопець неначе боїться, що я впаду. *Але я не впаду.* Поруччя карниза було завширшки з людську стопу. Тим більше, я майже стою по цей бік, на даху. Навіть якби я стала падати, то схопилась би за щось. Окрім того, у мене «попутний» вітер.

Я поглянула на свої ноги, а потім перевела очі на нього.

— Ні, дякую. Мені й тут зручно.

Незнайомець розвернувся так, ніби не міг дивитися просто на мене.

— Будь ласка, злізь.

Тепер його тон був більше схожий на вимогу, незважаючи на слово «будь ласка».

— Тут є сім вільних стільців.

— Майже шість, — виправила його я, нагадуючи про спробу прикінчити один зі стільців.

Він не побачив нічого кумедного в моїй відповіді. Я не послухалась його наказів, тож він ступив декілька кроків мені назустріч.

— Лише три дюйми¹ відділяють тебе від смерті. Мені вже вистачило пригод на сьогодні.

Він підійшов іще ближче, щоб змусити мене спуститися.

— Через тебе я нервую. Крім того, ти заважаєш мені насолоджуватися косяком.

Закотивши очі, я перекинула ногу на цей бік.

— Не дай Боже змарнувати косяк.

Я зістрибнула з карниза та витерла руки об джинси.

— Так краще? — спитала я, підходячи до нього.

Він видихнув повітря так, наче й справді затамував дух, поки я сиділа на карнизі. Я проминула його та пішла до тієї частини даху, звідки відкривався кращий вигляд, і мимохідь не могла не помітити, який він, на моє нещастя, гарненький.

Ні, «гарненький» звучить як образа.

Цей хлопець — *красунчик*. Привабливий, на декілька років старший за мене — від нього так і пахне грошима. Він неначе стежить за мною поглядом, і я помітила, як у кутиках його очей блиснула усмішка. А його губи додають обличчю похмурості, навіть якщо він насправді не сумний. Коли я дійшла до того боку будівлі, звідки було видно вулицю, я нахилилася вперед і глянула вниз, на автомобілі, намагаючись приховати, яке враження на мене справив хлопець. Оцінивши саму тільки його стрижку, можу сказати, що він належить до того типу чоловіків, які легко справляють враження на інших, але я не хотіла тішити його самолюбство. Власне, він не зробив нічого такого, що змусило б мене гадати, ніби він *самолюбивий*, ні. Однак він одягнений у сорочку «Vigberg»², а я не пам'ятаю, щоб на мене звертали увагу хлопці, котрі могли дозволити собі таку.

Я почула кроки позаду, а потім побачила, як він обіперся на поруччя карниза біля мене. Краєм ока помітила, як він, тримаючи косяк, знову затягнувся. Потому він запропонував

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 сантиметра. (Тут і далі прим. пер.)

² «Vigberg» — британська компанія, що виробляє одяг, парфумерію та аксесуари класу люкс.

сигарету й мені, але я відмахнулася. Найменше, чого я хотіла, — бути під наркотиками поряд із цим хлопцем. Його голос — це вже наркотик для мене.

Хочу почути його знову, тому питаю:

— То в чому винен той стілець, що ти на нього так розлютився?

Він поглянув на мене. Ніби *зазирає* у душу. Ми зустрілися поглядами. Він просто дивився, але так, наче знав усі мої секрети. Я ще ні в кого не бачила таких темних очей. Хоча, можливо, бачила. Просто там, на даху, панувала така незвична атмосфера, що його очі здавалися темнішими. Він не відповів мені, але я занадто допитлива й не могла так просто здатися. Якщо вже він змусив мене злізти зі зручного карниза, то повинен відповісти на мої надокучливі запитання.

— Це жінка? — припустила я. — Вона розбила тобі серце?

Таке запитання викликало в нього усмішку.

— Якби ж-то мої проблеми стосувалися любовних негараздів.

Він нахилився до стіни, щоб подивитися мені у вічі.

— На якому поверсі ти живеш?

Він облизав пальці, загасив ними краєчок косяка та сховав недопалок у кишені.

— Я ніколи раніше тебе не бачив.

— Це тому, що я тут не живу.

Я вказала, у якому напрямку моє помешкання.

— Бачиш ту будівлю страхової компанії?

Він примружився, дивлячись туди, куди я показувала.

— Так.

— Я живу в будинку поряд із нею. Але його звідси не видно, бо він занизький — триповерховий.

Він знову подивився на мене, опираючись ліктем на поруччя.

— Якщо живеш ти там, то чому зараз тут? Твій хлопець тут живе, чи як?

Його запитання чомусь змусило мене зніяковіти. Це такий дешевий трюк для залицяння. Невже це все, на що він здатен?

Судячи з його вигляду, він уміє залицятися набагато краще. Напевно, він виявляє свою майстерність у цій справі лише під час знайомства з жінками, які більше варті його уваги.

— Це гарний дах, — сказала я.

Хлопець здійняв брову, ніби натякаючи: я повинна пояснити, що маю на увазі.

— Мені потрібне було свіже повітря. Мені треба було подумати. Я відкрила «Google Earth», щоб знайти найближчий багатоквартирний комплекс із пристойною терасою на даху.

Він нагородив мене усмішкою.

— Принаймні ти економна, — сказав він. — Це гарна риса.

Принаймні?

Я кивнула, тому що я й *справді* економна. І це справді хороша риса.

— Чому тобі потрібне свіже повітря? — запитав незнайоμεць.

Тому що сьогодні був похорон мого батька і я виголосила провальну траурну промову. І тепер мені здається, що я задихаюся.

Я знову подивилася перед собою й повільно видихнула повітря.

— Помовчімо трішки.

Мені здалося, що він відчув полегшення, коли я попросила тиші. Він перехилився через поруччя, опустив одну руку вниз і просто дивився на вулицю. А я в цей час витріщалася на нього. Він знав, що я дивлюся, але мені здалося, що йому було байдуже.

— Минулого місяця із цього даху впав чоловік, — мовив він.

Може, в іншій ситуації я б розлютилася, що він проігнорував моє прохання тиші, але тієї миті його слова мене зачепили.

— Це сталося випадково?

Він знизав плечима.

— Ніхто не знає. Це сталося пізно ввечері. Його дружина готувала вечерю, а він сказав, що підніметься на дах, щоб сфотографувати захід сонця. Він був фотографом. Усі думають, що він перехилився через карниз, аби сфотографувати горизонт, та послизнувся.

Я поглянула на поруччя карниза й здивувалася: невже людина справді може впасти з висоти випадково? Аж тут згадала, як декілька хвилин тому сама сиділа на поруччі даху, з іншого боку.

— Коли моя сестра розповіла мені про той випадок, єдине, про що я думав: чи вийшов у нього гарний знімок, чи ні. Я сподівався, що його камера не впала разом із ним, інакше це нещастя — просто марна втрата. Розумієш, про що я? Померти через любов до фотографування, але навіть не здобути саме той, останній знімок, який коштував тобі життя.

Почувши його роздуми, я засміялась. Однак я не впевнена, що варто було сміятися тієї миті.

— Ти завжди говориш те, що в тебе на думці?

Він знизав плечима.

— Більшості людей не говорю.

Я всміхнулась. Мені лестило, що, навіть не знаючи мене, він із невідомих мені причин не зарахував мене до категорії *більшості людей*.

Він обперся спиною об поруччя та склав руки на грудях.

— Ти народилась тут?

Я похитала головою.

— Ні. Я переїхала сюди з Мену, після того як закінчила коледж.

Він скривив носа, і мені це здалося сексуальним: дивитися, як кривлявся цей хлопець, у сорочці «Vurberry», зі стрижкою за дві сотні доларів.

— То ти досі в «чистилищі» Бостона, еге ж? Це, напевно, препаскудно.

— Що ти маєш на увазі? — запитала я в нього.

Хлопець злегка всміхнувся.

— Туристи ставляться до тебе, як до тутешньої; а тутешні — як до туристки.

Я засміялась.

— Нічого собі. Це дуже точне описання.

— Я живу тут уже два місяці. І досі навіть не потрапив до «чистилища», тож ти справляєшся краще за мене.

— Що привело тебе в Бостон?

— Моя ординатура. І моя сестра живе тут. Просто під нами, — сказав він, постукавши ногою по підлозі. — Одружена мешканка Бостона, з прогресивними поглядами. Вони з чоловіком придбали весь верхній поверх.

Я подивилася вниз.

— Увесь верхній поверх?

Він кивнув.

— Цей щасливий покидьок працює вдома. Не знімаючи піжами. Зате в рік він заробляє мільйони.

І справді, щасливий покидьок.

— Що за ординатура? Ти лікар?

Він кивнув.

— Нейрохірург. Мені залишилося менше року, і все — офіційно я стану нейрохірургом.

Стильний, ввічливий і розумний. *І курить марихуану.* Якби це було запитання з тесту, я запропонувала б йому обрати зайвий варіант.

— А хіба лікарям можна курити траву?

Хлопець усміхнувся.

— Напевно, ні. Але якби ми час від часу не розслаблялися, то, я думаю, через ці поруччя б перехилялися та падали вниз набагато більше людей.

Він знову поглянув перед собою, спершись підборіддям на руки. Заплющив очі, наче насолоджувався вітром, який дув йому в обличчя. Тепер він не мав такого недоброзичливого вигляду, як раніше.

— Хочеш дізнатися дещо, про що відомо лише місцевим?

— Звісно, — сказав він, знову звертаючи на мене увагу.

Я вказала на схід.

— Бачиш будівлю? Оту, із зеленим дахом?

Він кивнув.

— Позаду неї є будівля, на вулиці Мелчер. Зверху на ній — будинок. Справжній будинок, просто на даху. Його не видно з вулиці. А ця будівля така висока, що люди навіть не здогадуються про існування того будинку.